

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 1325/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

protokolant: protokolant sądowy stażysta Paulina Sobota

przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 17 sierpnia 2018 r.

sprawy D. M., córki M. i A., ur. (...) w W.

oskarżonej o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 11 lipca 2017 r. sygn. akt IV K 1039/16

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżoną od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI Ka 1325/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 11 lipca 2017 r po rozpoznaniu sprawy sygn. akt IV K 1039/16

D. M. oskarżonej o to, że:

w dniu 16 września 2016 r. w W. umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. nr 98, poz. 606 z późniejszymi zmianami) w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. mając 0,87 mg/l, 0,84 mg/l i 0,84 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu prowadziła w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód osobowy marki M. (...) nr rej. (...), przy czym czynu tego dopuściła się będąc wcześniej skazaną prawomocnym wyrokiem za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości, nie stosując się tym samym do obowiązującego prawomocnego orzeczenia Sądu Rejonowego w Piasecznie sygn. akt II K 1020/14 na mocy którego orzeczono wobec niej zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres dwóch lat do 5 grudnia 2016 r.

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 KK

orzekł

I. oskarżoną D. M. uznał za winną tego, że w dniu 16 września 2016 r. w W. umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. nr 98, poz. 606 z późniejszymi zmianami) w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. mając 0,87 mg/l, 0,84

mg/l i 0,84 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu prowadziła w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód osobowy marki M. (...) nr rej. (...), przy czym czynu tego dopuściła się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych

w ruchu lądowym na okres dwóch lat do 5 grudnia 2016 r. orzeczonego

w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 178a § 1 KK wyrokiem Sądu Rejonowego w Piasecznie sygn. akt II K 1020/14 tj. przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 KK i za to na podstawie art. 178a § 4 KK przy zastosowaniu art. 37a KK skazuje ją na karę 12 (dwunastu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując ją w tym czasie do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

II. na podstawie art. 42 § 3 KK orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

III. na podstawie art. 43a § 2 KK orzekł wobec oskarżonej świadczenie pieniężne; w wysokości 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 624 § 1 KPK i art. 17 ust 1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr.49, poz.223 z póź. zm.), zwolnił oskarżoną od uiszczenia w całości kosztów sądowych, a wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelacje złożył obrońca oskarżonej. Na podstawie art. 425 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art.438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

1.obrazę art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegającą na uznaniu, że wina D. M. w aspekcie naruszenia dyspozycji art. 178 a § 1 i 4 kk nie budzi wątpliwości, podczas gdy pojawiające się wątpliwości w zeznaniach M. R. odnośnie przebiegu zdarzenia objętego zarzutem a także osoby oskarżonej, w szczególności braku indywidualizacji jej zachowania in tempore criminis – zostały rozstrzygnięte na jej niekorzyść oraz wbrew zasadzie swobodnej oceny dowodów . w konsekwencji błęd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że oskarżona popełniła zarzucany jej czyn,

2.obrazę przepisu postępowania mianowicie art. 410 k.p.k. polegającą na oparciu orzeczenia o zaledwie część materiału dowodowego, wobec braku rekonstrukcji wydarzeń na podstawie wyjaśnień D. M. oraz świadków tj. M. R., R. O. i nie przesłuchanego P. S., co istotne poprzez podawanie wersji sprzecznych bądź wykluczających oraz opartych na wiedzy pośredniej de facto uzyskanej w sposób sprzeczny z prawem ,

3. obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. tj. wewnętrzną sprzeczność wyroku polegającą na nie wskazaniu przez sąd rejonowy w uzasadnieniu orzeczenia powodów dla których uznał wybiórcze aczkolwiek probabilistyczne fakty – de facto stanowiące jedynie poszlaki – świadczące o winie D. M.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie D. M. od zarzucanego czynu ewentualnie o przekazanie sprawy sądowi I instancji od ponownego rozpoznania

Sąd okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy nie jest zasadna a wskazane w niej wnioski nie zasługują na uwzględnienie. Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny w tej sprawie. Dokonał tego w oparciu o zeznania świadków M. R. oraz R. O. z postępowania przygotowawczego a także na podstawie wyjaśnień oskarżonej złożonych na tym etapie postępowania. Stan nietrzeźwości oskarżonej wynikał z przeprowadzonych badań przy pomocy A. i wynosił 0,87 mg/l i dwukrotnie 0,84 mg/l. Wbrew zarzutom obrońcy ocena dowodów została przeprowadzona zgodnie z zasadami wskazanymi w art. 7 k.p.k. bowiem wniosek

o winie oskarżonej D. M. wynika z logicznej analizy wskazanych dowodów. Takiej oceny nie można uznać za dowolną. Myli się obrońca zarzucając w apelacji, że policjant M. R. nie był naocznym świadkiem zdarzenia. Takiemu stanowisku przeczą zeznania z postępowania przygotowawczego ujawnione przez sąd I instancji, których treść świadek potwierdził

podczas rozprawy. Z zeznań tych jednoznacznie wynika, że pełniąc służbę patrolową wraz z policjantem P. S. zauważył samochód marki M. nr rej. (...), na skrzyżowaniu ulic (...) w W., który na widok radiowozu policyjnego gwałtownie ruszył z zatoki w kierunku (...). Samochód ten zatrzymał się na parkingu przy ulicy (...). Wraz z kolegą z patrolu podjęli decyzję o zatrzymaniu tego pojazdu do kontroli. Policjanci jechali za samochodem M. w odległości ok. 20 metrów będąc cały czas w kontakcie wzrokowym z tym pojazdem. Świadek M. R. zauważył, że po zatrzymaniu się samochodu M. z przodu tego pojazdu, z miejsca pasażera wysiadł mężczyzna, którym okazał się świadek R. O. zaś kobieta – D. M., przesiadła się w środku pojazdu na siedzenie pasażera. Od D. M. policjant wyczuł silną woń alkoholu chociaż wypowiadała się w sposób swobodny. Wpływ alkoholu na organizm człowieka wynika z właściwości indywidualnych więc należy uznać za nieprzekonujące zarzuty obrońcy, aby oskarżona D. M. będąc w stanie nietrzeźwości stwierdzonym następnie badaniem przy użyciu alkometru, nie mogła odpowiadać na pytania policjantów dotyczące okoliczności prowadzenia samochodu. Z zeznań świadka M. R. wynika, że bezpośrednio po zatrzymaniu zarówno oskarżona jak i świadek R. O. nie przyznawali się do prowadzenia samochodu. Takie rozpytanie na miejscu zdarzenia jest normalną praktyką. Nie można zgodzić się z obrońcą, aby doszło do naruszenia przepisów prawa przez interweniujących policjantów. O winie oskarżonej świadczą także zeznania R. O. z postępowania przygotowawczego, chociaż przed sądem zasłaniał się niepamięcią zdarzenia. Postawa świadka wynika z niechęci do zeznawania przeciwko swojej znajomej, której jak wynika z zeznań złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, przekazał do prowadzenia pojazdu na jej prośbę pomimo ewidentnego stanu nietrzeźwości. Zeznania tego świadka z postępowania przygotowawczego są zgodne z zeznaniami M. R. i potwierdzają spostrzeżenia policjanta z miejsca zdarzenia. Świadek R. O. zeznał, że oskarżona prowadziła samochód po ulicy (...) w W. do momentu zatrzymania pojazdu do kontroli a świadek

w momencie zatrzymania pojazdu wysiadł z niego z przodu, od strony pasażera /k- 9/ Ponadto oskarżona na etapie postępowania przygotowawczego przyznała się do winy a nawet złożyła wniosek o dobrowolne poddanie się karze. Na rozprawie przed sądem I instancji zmieniła swoje stanowisko w tej sprawie. Tak więc, w świetle przeprowadzonych przez sąd I instancji dowodów, wina oskarżonej D. M. nie może budzić wątpliwości. Sąd I instancji nie naruszył art. 410 k.p.k. gdyż ocenił cały zgromadzony materiał dowodowy. Nie miał podstaw do zastosowania art. 5 § 2 k.p.k. gdyż nie pojawiły się nie dające się usunąć wątpliwości, które należałoby poczytać na korzyść oskarżonej. Fakt prowadzenia samochodu przez D. M., pomimo stanu nietrzeźwości, potwierdzają dwa niezależne od siebie źródła dowodowe. Nie można podzielić zarzutu obrońcy o naruszeniu przez sąd I instancji art. 167 k.p.k. poprzez brak dopuszczenia z urzędu dowodu z zeznań świadka P. S. - drugiego policjanta biorącego udział w tej interwencji. Obrońca oskarżonej uczestnicząc w całym procesie przed sądem

I instancji nie złożył wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka drugiego policjanta, z którym świadek M. R. pełnił tego dnia służbę. Ponadto świadek P. S. miałby zeznawać na okoliczności bardzo szczegółowe zaś już z zeznań policjanta M. R., złożonych na etapie postępowania sądowego wynika, że z powodu upływu czasu oraz dużej liczby podobnych zdarzeń świadkowi zacierają się w pamięci szczegóły interwencji. Nie można także uznać, aby sąd I instancji poczynił ustalenia faktyczne na podstawie zeznań świadka, który nie został przesłuchany - P. S.. Obrońca niewłaściwie odczytał treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku sporządzonego przez sąd I instancji.

Z ustaleń zawartych w treści uzasadnienia wynika jedynie, że w dniu kontroli drogowej policjant M. R. pełnił służbę ze st. sierż. P. S.. Wbrew zarzutom obrońcy sąd I instancji w sposób zgodny z zasadami określonymi w art. 424 § 1 i 2 k.p.k. sporządził pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku. Wskazał, którym dowodom dał wiarę oraz dlaczego nie uwzględnił dowodów przeciwnych. Uzasadnienie zawiera logiczne rozumowanie sądu I instancji prowadzące do wniosku o winie oskarżonej. Reasumując, ustalenia stanu faktycznego są prawidłowe zaś wymierzona oskarżonej kara ograniczenia wolności, zgodnie z art. 53 §1 i 2 k.k. dostosowana jest do zawinienia. Oskarżona przejechała samochodem w stanie nietrzeźwości niewielki odcinek drogi, w nocy gdy natężenie ruchu jest mniejsze. Miało to wpływ na stan zagrożenia w ruchu drogowym, jaki wytworzyła postępując w ten sposób. Natomiast okolicznością obciążającą jest niewątpliwie znaczny stan nietrzeźwości. D. M. w stanie nietrzeźwości prowadziła samochód pomimo obowiązującego ją zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Tak, więc orzeczenie dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów, znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 42 § 3 k.k. Mając powyższe na uwadze sąd odwoławczy orzekł jak w wyroku. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 624 § 1 k.p.k.